

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D. a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: J. M.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

za účasti: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**
sídlem Na Pankráci 546/56, 145 05 Praha 4
zastoupeno JUDr. Ing. Milošem Olíkem, Ph.D., LL.M.
advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. října 2021, č. j. KUKHK-33351/DS/2021-2 (Ma), a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. října 2021, č. j. KUKHK-33466/DS/2021-2 (Ma),

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. října 2021, č. j. KUKHK-33351/DS/2021-2 (Ma), se zamítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. října 2021, č. j. KUKHK-33466/DS/2021-2 (Ma), se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 11. 11. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2021, č. j. KUKHK-33351/DS/2021-2 (Ma), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka ze dne 28. 6. 2021, č. j. MUNP/2021/7528/SÚ/PJ, sp. zn.: 2019/11014/SÚ/PJ.
2. Posledně uváděným rozhodnutím správní orgán prvního stupně, jakožto vyvlastňovací úřad, rozhodl výrokem I. tak, že vlastnické právo žalobce k části pozemku původně vedeného ve zjednodušené evidenci Pozemkového katastru č. XA o výměře x m², nově po změně číslování parc. č. XB o výměře xx m², zapsaného na LV č. X, pro katastrální území, se omezuje zřízením práva odpovídajícího věcnému břemeni v rozsahu vymezeném geometrickým plánem č. 400-96/2016 ze dne 6. 9. 2016, potvrzeným Katastrálním úřadem pro Královéhradecký kraj, Katastrálním pracovištěm Jičín dne 13. 9. 2016 pod PGP 783-2016-604. To vše ve prospěch vyvlastnítele - společnosti AGROCHOV STARÁ PAKA a. s. Omezení vlastnického práva žalobce zřízením věcného břemene spočívalo v právu vyvlastnítele zřídit a provozovat na služebném pozemku kabelové vedení NN a s tím spojené oprávnění z důvodu nutnosti přeložky vedení NN vyvolané a budované v rámci veřejně prospěšné stavby dopravní infrastruktury „I/16 Nová Paka, obchvat“. V rámci stavby měl být na části dotčeného pozemku umístěn stavební objekt SO 440 – Přeložka kabelu NN v km 7,920, potřebný k realizaci stavby dopravní infrastruktury „I/16 Nová Paka, obchvat“. Výrokem II. byla určena lhůta, ve které je vyvlastnitel povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění a výrokem III. bylo rozhodnuto o náhradě za vyvlastnění [dále také jen „Rozhodnutí o vyvlastnění 1)“].
3. Dále se žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 15. 11. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2021, č. j. KUKHK-33466/DS/2021-2 (Ma), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka ze dne 28. 6. 2021, č. j. MUNP/2021/7527/SÚ/PJ, sp. zn.: 2019/11013/SÚ/PJ.
4. Posledně uváděným rozhodnutím správní orgán prvního stupně, jakožto vyvlastňovací úřad, rozhodl výrokem I. tak, že vlastnické právo žalobce k částem pozemků původně vedených ve zjednodušené evidenci Pozemkového katastru č. XC o výměře x m², nově po změně číslování parc. č. XD o výměře x m², a původně vedených ve zjednodušené evidenci Pozemkového katastru č. XA o výměře x m², nově po změně číslování parc. č. XE o výměře x m², XF o výměře x m², XG o výměře x m², zapsaných na LV č. x, pro katastrální území, se omezuje zřízením práva odpovídajícího věcnému břemeni v rozsahu vymezeném geometrickým plánem č. 393-81/2016 ze dne 5. 9. 2016, potvrzeným Katastrálním úřadem pro Královéhradecký kraj, Katastrálním pracovištěm Jičín dne 14. 9. 2016 pod PGP 788/2016-604. To vše ve prospěch vyvlastnítele - společnosti AGROCHOV STARÁ PAKA a. s. Omezení vlastnického práva žalobce zřízením věcného břemene spočívalo v právu vyvlastnítele zřídit a provozovat na služebných pozemcích vodovod a s tím spojená oprávnění z důvodu nutnosti přeložky vodovodu vyvolané a budované v rámci veřejně prospěšné stavby dopravní infrastruktury „I/16 Nová Paka, obchvat“. V rámci stavby měl být na částech dotčených pozemků umístěn

stavební objekt SO 336 – Přeložka vodovodu v km 7,820, potřebný k realizaci stavby dopravní infrastruktury „I/16 Nová Paka, obchvat“.

5. Výrokem II. byla určena lhůta, ve které je vyvlastnitel povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění a výrokem III. bylo rozhodnuto o náhradě za vyvlastnění [dále také jen „Rozhodnutí o vyvlastnění 2)“].
6. Žaloba žalobce podaná u krajského soudu dne 11. 11. 2021 byla před zdejším soudem vedena pod sp. zn. 30 A 93/2021 a žaloba doručená zdejšímu soudu dne 15. 11. 2021 byla vedena pod sp. zn. 30 A 95/2021. S ohledem na to, že obě žaloby žalobce jsou v podstatě totožného znění, pokud jde o vymezení tam uvedených žalobních bodů, rozhodl krajský soud usnesením ze dne 10. 3. 2021, č. j. 30 A 93/2021-68, tak, že obě řízení spojil ke společnému řízení s tím, že nadále budou obě věci vedeny před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 93/2021.

II. Obsah žalob

7. Žalobce svá žalobní tvrzení rozdělil do celkem tří žalobních bodů, které argumentačně rozvedl, jak je uvedeno níže.
8. **V rámci prvního žalobního bodu žalobce namítal nesplnění podmínek pro vyvlastnění.** Uvedl, že už ve svých námitkách podaných u vyvlastňovacího úřadu poukazoval na to, že nebyly splněny podmínky pro vyvlastnění podle § 5 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (dále jen „zákon o vyvlastnění“). Podle odstavce 1 tohoto ustanovení je vyvlastnění přípustné, pokud se vyvlastniteli nepodařilo ve lhůtě 90 dnů uzavřít smlouvu o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných k uskutečnění účelu vyvlastnění.
9. Vyvlastnitel, pokud jde o věcné břemeno vyvlastněné Rozhodnutím o vyvlastnění 1), předal dne 16. 7. 2018 žalobci návrh smlouvy o zřízení věcného břemene – služebnosti č. 44001/2018 spolu s průvodním dopisem ze dne 13. 7. 2018 a znaleckým posudkem č. 4204/69/2018 ze dne 27. 2. 2018. Návrh smlouvy však nezakládal právo vyvlastňovaného na vrácení převedených práv, pokud nebude zahájeno uskutečňování účelu převodu do 3 let od uzavření smlouvy, přestože podle § 5 odst. 4 zákona o vyvlastnění je smlouva zakládat musí. Smlouva tak nesplňovala náležitosti podle § 5 odst. 4 zákona o vyvlastnění, nejednalo se o návrh smlouvy podle § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Doručení tohoto návrhu tedy nepočalo běh lhůty 90 dnů, jejíž uplynutí je podmínkou pro zahájení vyvlastňovacího řízení (uvedené žalobní tvrzení žalobce uplatnil pouze ve vztahu k věci původně vedené pod sp. zn. 30 A 93/2021, před vyvlastňovacím úřadem pod sp. zn. 2019/11014/SÚ/PJ).
10. Žalobce nadto projevil zájem se s vyvlastnitelem dohodnout a za tím účelem mu zaslal nový návrh smlouvy o zřízení věcného břemene, na který vyvlastnitel nepřistoupil. Žalobce se chtěl dohodnout na kompromisním řešení – podle § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění není vyvlastnění přípustné, pokud lze potřebná práva pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.
11. V případě částí pozemků, které jsou předmětem Rozhodnutí o vyvlastnění 2) vyvlastnitel předal žalobci dne 16. 7. 2018 návrh smlouvy o zřízení věcného břemene – služebnosti č. 33601/2018 spolu s průvodním dopisem ze dne 13. 7. 2018 a znaleckým posudkem č. 4203/69/2018 ze dne 27. 2. 2018. I v tomto případě žalobce projevil zájem se s vyvlastnitelem dohodnout a za tímto účelem mu zaslal nový návrh smlouvy o zřízení

věcného břemene, na který však vyvlastnitel nepřistoupil. Opět tedy žalobce jednal aktivně a měl zájem se s vyvlastnitelem dohodnout.

12. Žalobce tedy na základě výše uvedeného považoval obě rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu a v návaznosti na ně i obě rozhodnutí žalovaného za odporující § 3 odst. 1 a § 5 zákona o vyvlastnění, a tudíž nezákonná.
13. **Druhým žalobním bodem žalobce napadal vady vyvlastňovacích řízení – v obou řízeních měly nastat vady totožné.**
14. Žalobce zdůraznil, že na předmětná řízení o vyvlastnění se vztahuje zákon č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „liniový zákon“). Podle § 2 odst. 1 liniového zákona má příslušný úřad povinnost v oznámení o zahájení řízení poučit účastníky o tom, že se na dané řízení tento zákon vztahuje. Vyvlastňovací úřad však toto ve vyrozuměních o zahájení vyvlastňovacích řízení neučinil. Že jsou řízení vedena podle liniového zákona se v obou případech žalobce dověděl až ve vyrozumění účastníků ze dne 8. 7. 2020, tedy poté, co proběhlo ústní jednání dne 12. 11. 2019. Žalobce tak zdůraznil, že v tomto případě nedošlo k řádnému splnění poučovací povinnosti. Vedení řízení podle liniového zákona má přitom významný vliv zejména na procesní práva účastníků řízení. Žalobce tedy shledává postup vyvlastňovacích úřadů obou stupňů za nezákonný, neboť byl v rozporu s § 2 odst. 1 liniového zákona.
15. Další procesní pochybení žalobce spatřoval v tom, že došlo k porušení § 23 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Dle tohoto ustanovení vyvlastňovací úřad řízení přeruší, jestliže o stejném pozemku, stavbě nebo věcném břemenu již probíhá vyvlastňovací řízení. Vyvlastňovací úřad tak ale neučinil, ačkoli dne 29. 7. 2019 byla u vyvlastňovacího úřadu vedena celkem 4 řízení (dvě z nich jsou nyní přezkoumávána, konkrétně jde o řízení vedená pod sp. zn. 2019/11016/SÚ/PJ, 2019/11012/SÚ/PJ, 2019/11013/SÚ/PJ a 2019/11014/SÚ/PJ). Vyvlastňovací úřad ani jedno z těchto řízení nepřerušil do doby, než bude v řízení zahájeném dříve pravomocně rozhodnuto, přestože tak měl učinit.
16. **Třetím žalobním bodem žalobce dle svých slov napadal neplatnost územních rozhodnutí a rozhodnutí o stavebním povolení.**
17. Žalobce v této souvislosti uvedl, že vyvlastňovací úřad rozhodl na základě nezákonných a neplatných územních rozhodnutí, zejména rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka ze dne 8. 8. 2007, č. j. SÚ/866/06/32/4, včetně rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka o prodloužení platnosti tohoto územního rozhodnutí ze dne 30. 3. 2011, č. j. MUNP/2011/5741/SÚ/PN, která nikdy nenabyla právní moci, neboť tato řízení nebyla vedena podle liniového zákona, ačkoliv podle tohoto zákona vedena být měla. Z tohoto důvodu byla tato řízení zatížena závažnými procesními vadami, a tato rozhodnutí jsou tedy nepřezkoumatelná a nezákonná.
18. Dále žalobce uvedl, že ve vztahu k němu nelze považovat za pravomocné stavební povolení Městského úřadu Nová Paka na stavbu I/16 Nová Paka – obchvat – otevřený odpad SO 326 a SO 327 ze dne 8. 1. 2014, č. j. MUNP/2014/30/ŽP/IT, a na ně navazující rozhodnutí o prodloužení stavebního povolení ze dne 22. 1. 2016, č. j. MUNP/2016/669/ŽP/IZ, a ze dne 18. 1. 2018, č. j. MUNP/2018/1042/ŽP/IK. Přestože byl žalobce účastníkem těchto řízení, nebyla mu tato rozhodnutí doručena a jako

opomenutý účastník neměl možnost proti těmto rozhodnutím podat opravné prostředky.

19. Žalobce dále namítal dle svých slov nezákonnost stavebního povolení Městského úřadu Nová Paka pro stavbu Přeložky vodovodu SO 336 ze dne 10. 12. 2019, č. j. MUNP/2019/13958/ŽP/LJ, kdy řízení v této věci bylo vedeno podle liniového zákona, o čemž byl však žalobce informován až po uplynutí lhůty k podání námitek a vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, což způsobilo nepřekoumatelnost a nezákonnost stavebního povolení. Nezákonné je dle názoru žalobce i stavební povolení Krajského úřadu pro Královéhradecký kraj pro stavbu I/16 Nová Paka – obchvat ze dne 26. 6. 2020, č. j. KUKHK-24120/DS/2018-36, které bylo vydáno na základě výše uvedených nezákonných a nepravomocných rozhodnutí.
20. Závěrem tak žalobce svá tvrzení obsažená ve třetím žalobním bodě shrnul tak, že vzhledem k tomu, že účelem vyvlastnění je uskutečnění veřejně prospěšné stavby „I/16 Nová Paka, obchvat“, která je předmětem výše uvedených nezákonných a nepravomocných rozhodnutí, domnívá se, že vedení vyvlastňovacích řízení bylo nezákonné. Tyto námitky žalobce vznášel již v průběhu vyvlastňovacího řízení a následně v odvoláních, ale vyvlastňovací úřad i žalovaný se jimi řádně nezabývali a svá rozhodnutí řádně neodůvodnili. Rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu jsou nezákonná, neboť byla vydána na základě nezákonných a nepravomocných územních a stavebních rozhodnutí a nebyl tedy řádně prokázán účel vyvlastnění.

III. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný se k podaným žalobám vyjádřil ve svých podáních doručených krajskému soudu dne 1. 12. 2021. Ve vztahu k oběma žalobám shodně uvedl, že tyto považuje za nedůvodné a navrhl jejich zamítnutí v celém rozsahu.
22. Žalovaný odkázal na obsah žalobou napadených rozhodnutí, včetně rozhodnutí jim předcházejících. Nad rámec tam uvedeného zdůraznil (ve vztahu ke druhému žalobnímu bodu), že sám žalobce uvedl, že byl poučen o tom, že se řízení dle liniového zákona vede, a to přípisem ze dne 8. 7. 2020. To, že jsou vyvlastňovací řízení vedena podle liniového zákona, bylo opakovaně sděleno v přípise Městského úřadu Nová Paka ze dne 27. 1. 2021. K žádnému zkrácení na právech žalobce tak nedošlo.
23. Dále se žalovaný vyjádřil k žalobnímu tvrzení, že mělo dojít k přerušení vyvlastňovacích řízení z důvodu, že o pozemku parc. č. XA/6 byla vedena dvě vyvlastňovací řízení současně, což zákon nepřipouští. Zdůraznil, že žalobce neuvedl, že by byl z důvodu nepřerušení správního řízení jakkoli zkrácen na právech. K žádnému zkrácení nedošlo. Ustanovení § 23 odst. 1 zákona o vyvlastnění směřuje na situace, kdy je, respektive být může, kolize mezi právy, která se mají různými vyvlastňovacími řízeními získat – v takovém případě je přerušení řízení zcela na místě a je logické. Pokud však z povahy věci tato práva vedle sebe obstojí, respektive mohou obstat, není důvod jedno nebo druhé řízení přerušovat, to by bylo jen formalismem a porušením zásady procesní ekonomie. Nyní řešená věc je druhým případem, neboť vyvlastněním v obou případech nedošlo k odnětí vlastnického práva k předmětnému pozemku, ale jen k jeho omezení, kdy nově zřízená věcná břemena si nijak nekonkurují a obstojí zřízená vedle sebe – žalobce ostatně nic jiného nenamítal.
24. K tvrzení žalobce, že návrh smlouvy neobsahoval ustanovení o zrušení omezení vlastnického práva, žalovaný poukázal na návrh smlouvy založený ve spise Městského úřadu Nová Paka pod č. 8, označeno jako „Smlouva č. 44001/2018 o zřízení věcného břemene – služebnosti“, konkrétně čl. V. odst. 5, kde je takové ustanovení uvedeno.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

25. Svým podáním doručeným krajskému soudu dne 14. 3. 2022 Ředitelství silnic a dálnic ČR v postavení osoby zúčastněné na řízení navrhlo zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
26. Své procesní stanovisko ŘSD ČR doplnilo před jednáním soudu, konkrétně v podání doručeném soudu dne 11. 4. 2022. V obsahu tohoto podání ŘSD ČR vyvrací jednotlivé žalobní námitky vznesené žalobcem a dospívá k závěru o zákonnosti proběhlých vyvlastňovacích řízení i rozhodnutí z nich vzešlých. Některé argumenty ŘSD ČR jsou obsahově obdobné jako ty, které jsou uvedeny v žalobou napadených rozhodnutích o vyvlastnění či ve vyjádření žalovaného k žalobě. V podrobnostech krajský soud odkazuje na toto vyjádření ŘSD ČR na č. 1. 90 – 97 soudního spisu.

V. Jednání soudu

27. Dne 12. 4. 2022 ve věci proběhlo jednání před soudem, kterého se účastnili žalobce včetně své právní zástupkyně, pověřený pracovník žalovaného a zástupce osoby zúčastněné na řízení. V průběhu jednání před soudem setrvali všichni účastníci, respektive strany řízení a osoba zúčastněná na řízení na svých dosavadních procesních stanoviscích a odkázali na svá dosud ve věci podaná vyjádření.

28. Krajský soud provedl dokazování listinami, které byly většinou žalobcem přiloženy k žalobě a nebyly obsaženy ve správních spisech. Konkrétně šlo o dopis ze dne 1. 2. 2019 (č. l. 31 soudního spisu), dopis žalobce ze dne 21. 4. 2019 (č. l. 32 p. v. – 33 soudního spisu), uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení na č. l. 58 – 61 soudního spisu, rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka ze dne 10. 12. 2019, č. j. MUNP/2019/14647/ŽP/LJ, včetně oznámení o zahájení řízení ze dne 2. 10. 2018, sdělení ze dne 4. 11. 2019 a sdělení ze dne 20. 11. 2019 na č. l. 36 – 41 p. v. soudního spisu původně vedeného pod sp. zn. 30 A 95/2021) a vyjádření Městského úřadu Nová Paka ze dne 4. 9. 2013 (předloženo u jednání soudu). První dvě listiny pouze dále dokreslují průběh kontraktačního procesu mezi žalobcem a žadatelem o vyvlastnění – a to v kontextu další korespondence založené ve správních spisech. Ze zbylých u jednání soudu provedených listinných důkazů krajský soud nezjistil žádná pro nyní projednávanou věc relevantní skutková zjištění.
29. Žalobce při jednání soudu předložil ještě v písemné podobě podání, jehož obsahem byla reakce na procesní vyjádření žalovaného, kde reaguje na jeho jednotlivá procesní vyjádření (č. l. 107 – 109 a č. l. 112 – 114 soudního spisu). Dále při jednání soudu žalobce předložil dokumenty, které byly označeny jako „Upřesnění žaloby sp. zn. 30 A 95/2021“ a „Upřesnění žaloby sp. zn. 30 A 93/2021“ (tyto jsou na č. l. 106 a č. l. 110 – 111 soudního spisu).
30. V těchto podáních žalobce upřesnil svá žalobní tvrzení tak, že detailněji poukázal na vady kontraktačního procesu, které podle něj ve věci nastaly (jde o obdobná vyjádření, jako jsou obsažena v korespondenci žalobce založené ve správním spise, kterou žalobce zasílal žadateli o vyvlastnění před, ale i po zahájení vyvlastňovacích řízení). Žalobce uváděl, že jemu zaslané návrhy smluv na zřízení věcných břemen byly nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žadatel o vyvlastnění, respektive jeho zástupce nedoložil žalobci plnou moc opravňující jej za žalobce jednat. Na žalobce se obracela společnost SUDOPu, která byla zástupcem ŘSD ČR a nikoli Agrochovu. V době zaslání těchto smluv nemělo ŘSD ČR ani SUDOP plnou moc od společnosti AGROCHOV Stará Paka, a. s. S ohledem na uvedené nemohl být započat ani ukončen kontraktační proces, neboť zaslané smlouvy nebyly způsobilé k tomu, aby jej započaly.
31. Dále žalobce uvedl, že vyvlastnitel (společnost AGROCHOV STARÁ PAKA, a.s.) neprokázal veřejný zájem či dokonce veřejný zájem převažující nad právy vlastníka k jeho pozemkům, neboť účelu vyvlastnění bylo možné dosáhnout umístěním přeložky stávající stavby el. vedení na jiném místě.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

32. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body.
33. V rámci **prvního žalobního bodu** žalobce nejprve uváděl, že nebyly splněny předpoklady § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Vyvlastnitel, pokud jde o věcné břemeno vyvlastněné Rozhodnutím o vyvlastnění 1), předal dne 16. 7. 2018 žalobci návrh smlouvy o zřízení věcného břemene – služebnosti č. 44001/2018 spolu s průvodním dopisem ze dne 13. 7. 2018 a znaleckým posudkem č. 4204/69/2018 ze dne 27. 2. 2018. Návrh smlouvy však dle

tvrzení žalobce nezakládá právo vyvlastňovaného na vrácení převedených práv, pokud nebude zahájeno uskutečňování účelu převodu do 3 let od uzavření smlouvy, přestože podle § 5 odst. 4 zákona o vyvlastnění je smlouva zakládat musí. Smlouva tak nesplňovala náležitosti podle § 5 odst. 4 zákona o vyvlastnění, nejednalo se o návrh smlouvy podle § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění.

34. Výše uvedené žalobní tvrzení je zcela nedůvodné, neboť žalobcem požadované znění smlouvy informace o navrácení práv získaných ve vyvlastňovacím řízení pokud nebude ve stanové lhůtě zahájeno uskutečňování účelu vyvlastnění (smlouva č. 44001/2018 o zřízení věcného břemene – služebnosti) obsahuje, konkrétně v čl. V. odst. 5.
35. Dále žalobce v rámci prvního žalobního bodu uváděl, že k vedení vyvlastňovacího řízení nebyly splněny podmínky, neboť žalobce se chtěl s vyvlastnitelem dohodnout na kompromisním řešení. Dle názoru žalobce nebyl splněn předpoklad § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění, podle kterého není vyvlastnění přípustné, lze-li práva k pozemku potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.
36. Podle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění není vyvlastnění přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem. Podle § 5 odst. 1 věty první téhož zákona je vyvlastnění přípustné, pokud se vyvlastniteli nepodařilo ve lhůtě 90 dnů uzavřít smlouvu o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění stanoveného zákonem.
37. Ze správního spisu vyplývá, že dopisem ze dne 13. 7. 2018, jenž žalobce osobně převzal dne 16. 7. 2018, se vyvlastnitel obrátil na žalobce s návrhem na uzavření smluv o zřízení věcného břemene služebnosti č. 4401/2018 (znějící na částku ve výši 6 480 Kč) a č. 33601/2018 (znějící na částku 11 376 Kč), s tím, že tímto návrhem je vázán po dobu 90 dnů. K návrhu smluv byly přiloženy znalecké posudky ke stanovení výše kupní ceny, respektive ceny za zřízení věcných břemen. Současně vyvlastnitel žalobci nabídl jednání za účelem dalších vysvětlení. Žalobce návrhy na zřízení věcných břemen dopisem ze dne 12. 9. 2018 odmítl s tím, že proti těmto vznášel námitky nezákonnosti a nicotnosti (místy vznášel obdobná tvrzení jako nyní v žalobním bodě č. 3). Ani v návaznosti na další korespondenci (viz dopisy vyvlastnitel ze dne 20. 12. 2018 a 23. 1. 2019 – tam dokonce došlo k pozvání žalobce k ústnímu jednání) k uzavření smlouvy nedošlo. Žalobce opakovaně uváděl, že žadatel o vyvlastnění neprokázal, že je vlastníkem potrubí či kabelů, že společnost SUDOP je za něj oprávněná jednat, že je zapotřebí provést šetření na místě a další. Na dopisy žalobce žadatel o vyvlastnění reagoval, jak je zřejmé z obsahu správního spisu a opakovaně nabízel žalobci termíny ke schůzce. K otázce vlastnictví žadatele o vyvlastnění se tento, respektive jeho zástupce vyjádřil v dopise ze dne 20. 12. 2018. Pokud jde o zastoupení žadatele o vyvlastnění, tento byl zastoupen společností ŘSD ČR a ta následně společností SUDOP, plné moci jsou obsahem správních spisů. Návrhy smluv od žalobce žadatel o vyvlastnění neakceptoval s ohledem na žalobcem navrhovanou cenu za zřízení věcných břemen a jím navrhované jiné trasy jejich vedení.
38. Poté vyvlastnitel podal dne 26. 7. 2019 žádost o vydání rozhodnutí o vyvlastnění pozemků. Stalo se tak po uplynutí lhůty 90 dnů vycházející z § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Řízení tedy bylo zahájeno až poté, co byly splněny podmínky § 5 zákona o vyvlastnění, tedy za podmínek, které činí vyvlastnění přípustným. Vyvlastňovateli tak nelze vytýkat, že nedodržel zákonem stanovený postup, ani že podal návrh na

vyvlastnění předmětných pozemků, respektive zřízení věcných břemen na nich, v době, kdy nebylo ukončeno jednání mezi žalobcem jako vyvlastňovaným a vyvlastnitelem.

39. V průběhu řízení o vyvlastnění se konalo ústní jednání, při němž mělo být ověřeno, přes prokázání splnění formálních podmínek dle § 5 zákona o vyvlastnění, zda skutečně nemohou být práva k pozemkům žalobce získána dohodou. Z průběhu řízení o vyvlastnění je zřejmé, že žalobce setrval po celou dobu na svém nesouhlasu s vyvlastněním. Ten plyne zejména z toho, že žalobce průběžně a opakovaně vznášel obdobné námitky, kterými zpochybňoval vlastnické právo vyvlastnítele k potrubím, namítal neplatnost a nicotnost územního rozhodnutí a jeho změny. Sám žalobce zaslal vyvlastniteli vlastní návrhy smluv, v těchto však byly stanoveny náhrady za vyvlastnění na 95 300 Kč – smlouva č. 4/2018 či na částku 103 500 Kč – smlouva č. 2/2018. Soud má tedy za to, že námitka žalobce, že nedošlo k ukončení vyjednávání mezi ním a vyvlastnitelem, není důvodná. Po té, co žalobce odmítal uzavřít navržené smlouvy ve stanovené lhůtě 90 dnů (i dlouho po ní), byly formálně splněny podmínky přípustnosti vyvlastnění dle § 5 zákona o vyvlastnění. Při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně bylo ověřeno, že dosažení dohody není z důvodu odlišných stanovisek obou účastníků možné.
40. Krajský soud nad rámec výše uvedeného dodává, že z § 3 a § 5 zákona o vyvlastnění vyplývá, že vyvlastnění je přípustné, pokud se vyvlastniteli ve lhůtě stanovené zákonem nepodaří získat potřebná práva k pozemkům dohodou. Rozhodující pro splnění předmětné zákonné podmínky je, zda vlastník pozemků na návrh vyvlastnítele na uzavření dohody nějak reaguje, a pokud ano, zda vysloví požadavky, které může vyvlastnitel reálně splnit a po jejichž splnění bude moci uskutečnit účel vyvlastnění (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2017, sp. zn. IV. ÚS 2467/16), přičemž posouzení splnění této podmínky je nutno činit vždy v závislosti na konkrétních okolnostech případu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 174/2014-44). Je tudíž zřejmé, že pokud se pro velký rozdíl v představě o tom, jaká je přiměřená cena za zřízení věcného břemene, prokazatelně nepodařilo dosáhnout majetkoprávního vypořádání mezi stavebníkem (vyvlastnitelem) a vlastníkem pozemku (vyvlastňovaným), byly dány zákonné podmínky k vyvlastnění (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 As 28/2007-126). Z výše uvedeného je zřejmé, že ani majetkové představy, pokud jde o náhradu za vyvlastnění, nebyly mezi žalobcem a vyvlastnitelem (vycházejícím ze znaleckých posudků) vůbec souladné.
41. Pokud jde o v pořadí **druhý žalobní bod**, žalobce namítal procesní vady vyvstálé v průběhu vyvlastňovacích řízení – shodně v případě obou nyní přezkoumávaných řízení.
42. Žalobce namítal, že ve vyrozuměních o zahájení vyvlastňovacích řízení nebyl v rozporu s § 2 odst. 1 liniového zákona poučen o tom, že řízení budou vedena podle liniového zákona. Danou skutečnost zjistil v obou případech až z vyrozumění účastníků ze dne 8. 7. 2020, tedy poté, co proběhlo ústní jednání dne 12. 11. 2019. Vyvlastňovací úřady spíše stroze shrnuly, že zákon jim neukládá povinnost žalobce (účastníky obecně) informovat o tom, podle jakých předpisů se to které řízení před nimi vede.
43. Podle § 2 odst. 1 liniového zákona platí, že: „*Vztahuje-li se na řízení tento zákon, příslušný úřad v oznámení o zahájení řízení poučí účastníky o této skutečnosti.*“

44. Ve vyrozuměních o zahájení vyvlastňovacích řízení ze dne 18. 9. 2019 skutečně není uvedeno – v rozporu s výše citovaným ustanovením liniového zákona – že řízení o vyvlastnění budou vedena podle liniového zákona. Tato skutečnost ale nebyla pro žalobce neznámou, neboť před zahájením vyvlastňovacích řízení – v průběhu vedení jednání mezi žalobcem a vyvlastnitelem – z žalobci předložených dokumentů plyne, že v případě neuzavření dohody bude zahájeno řízení vedené podle zákona o vyvlastnění a podle liniového zákona (k tomu srov. dopisy vyvlastnítele zaslané žalobci ze dne 13. 7. 2018 a ze dne 20. 12. 2018, které jsou obsaženy ve správním spise sp. zn. 2019/11014/SÚ/PJ, a dopisy ze dne 13. 7. 2018 a ze dne 20. 12. 2018, které jsou obsaženy ve správním spise sp. zn. 2019/11013/SÚ/PJ).
45. Krajský soud tedy dospívá k uzávěru, že ze strany vyvlastňovacího úřadu došlo k formálnímu pochybení, neboť žalobce nebyl poučen ve vyrozumění o zahájení vyvlastňovacích řízení ve smyslu § 2 odst. 1 liniového zákona, tato vada však neměla vliv na zákonnost Rozhodnutí o vyvlastnění 1) ani na zákonnost Rozhodnutí o vyvlastnění 2).
46. Povinností žalobce je ve smyslu § 71 odst. 2 písm. d), § 65 odst. 1 a § 2 s. ř. s. tvrdit, jakým způsobem bylo v důsledku nastalé nezákonnosti zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Jak by se změnila procesní situace a možnost uplatnění práv žalobce za situace, kdy by věděl – již z vyrozumění o zahájení vyvlastňovacích řízení – že tato budou vedena podle liniového zákona, žalobce neuvádí. Krajský soud, který je vázán dispoziční zásadou imanentní pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, nemůže za žalobce cokoli domýšlet (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Krajský soud v této souvislosti dospívá k závěru o možnosti analogické aplikace závěrů vyslovených rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 – 31. Žalobce netvrdí, jakým způsobem by postupoval jinak či v čem konkrétně byl problém za situace, kdy oznámení o zahájení vyvlastňovacího řízení neobsahovalo poučení dle § 2 odst. 1 liniového zákona.
47. Žalobce tedy netvrdil, jak byl zasažen na svých veřejných subjektivních právech, k odepření jakého práva či postupu došlo v důsledku jím namítané procesní chyby (nedostatků poučení), to vše za situace, kdy dle názoru krajského soudu z obsahu správních spisů plyne, že žalobce byl již dříve upozorněn na to, že případná vyvlastňovací řízení budou vedena i podle liniového zákona, jak je uvedeno výše. Tuto dílčí část žalobní námitky č. 2 tak krajský soud považuje za nedůvodnou. Spíše nad rámec výše uvedeného krajský soud odkazuje rovněž na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 2. 2020, č. j. 61 A 17/2019 – 48, který dospívá v obdobné procesní situaci ke stejnému závěru jako zdejší soud.
48. Další procesní pochybení žalobce spatřoval v tom, že došlo k porušení § 23 odst. 1 zákona o vyvlastnění, neboť vůči týmž pozemkům (nebo jejich částem) bylo v jednu chvíli vedeno více vyvlastňovacích řízení. Uvedenou námitku žalobce v průběhu vyvlastňovacích řízení před vyvlastňovacími úřady obou stupňů nevznášel, proto na ni není v rozhodnutích reagováno.

49. Dle § 23 odst. 1 zákona o vyvlastnění platí, že: „*Vyvlastňovací úřad přeruší vyvlastňovací řízení, jestliže o stejném pozemku, stavbě nebo věcném břemenu již probíhá jiné vyvlastňovací řízení, a to až do doby, než bude dříve zahájené řízení pravomocně skončeno.*“
50. Je pravdou, že v nyní přezkoumávaném případě v jednu chvíli běžela minimálně dvě (žalobce poukazuje na celkem 4) vyvlastňovací řízení ve vztahu k týmž pozemkům (částem), a to řízení nyní přezkoumávaná. Vedená vyvlastňovací řízení si však žádným způsobem nekonkurovala v tom smyslu, že by muselo být rozhodnuto o jednom a do té doby čekat s vydáním rozhodnutí v jiném. Jak správně uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, dle § 23 odst. 1 zákona o vyvlastnění směřuje na situace, kdy je, respektive být může, kolize mezi právy, která se mají různými vyvlastňovacími řízeními získat. V takovém případě je přerušení řízení zcela na místě a logické. Pokud však z povahy věci tato práva vedle sebe obstojí, není důvod jedno nebo druhé řízení přerušovat. Nyní přezkoumávaná řízení jsou tím případem, kdy v obou řízeních nedošlo k odnětí vlastnického práva k předmětným pozemkům (jejich částem), ale jen k jeho omezení, kdy nově zřízená věcná břemena si nijak nekonkurují a obstojí zřízená vedle sebe. Žalobce ostatně ani nic jiného netvrdí.
51. I v této souvislosti žalobce nikterak nespécifikuje, jak bylo (či by mohlo být) zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv neaplikací postupu dle § 23 odst. 1 zákona o vyvlastnění v nyní přezkoumávaných řízeních. S ohledem na vše výše uvedené je i tato dílčí část žalobní námitky č. 2 nedůvodná.
52. **Pokud jde o třetí žalobní bod**, z obsahu žaloby a zejména z rozhodnutí vyvlastňovacích úřadů obou stupňů plyne, že dne 8. 8. 2007 bylo vydáno Městským úřadem Nová Paka územní rozhodnutí na stavbu „silnice I/16 Nová Paka – obchvat“, č. j. SÚ/866/06/32/4 (dále jako „Územní rozhodnutí“). Následná změna a prodloužení tohoto Územního rozhodnutí byla vydána rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 30. 3. 2011, pod č. j. MUNP/2011/5741/SÚ/PN. Uvedeným rozhodnutím měla být platnost Územního rozhodnutí prodloužena do 12. 9. 2014. Následně dne 8. 1. 2014 vydal stavební úřad stavební povolení, č. j. MUNP/2014/30/ŽP/IT, pro stavbu dvou stavebních objektů prováděných v souvislosti s realizací Stavby (na základě stejného Územního rozhodnutí, které totiž zahrnuje vícero stavebních objektů), s označením „I/16 Nová Paka, obchvat - otevřený odpad – stavební objekty SO 326 a SO 327“, které nabylo právní moci dne 5. 2. 2014. Platnost tohoto stavebního povolení byla následně stavebním úřadem dvakrát prodloužena, a to rozhodnutím ze dne 22. 1. 2016, č. j. MUNP/2016/669/ŽP/IT, a rozhodnutím ze dne 18. 1. 2018, č. j. MUNP/2018/1042/ŽP/IK.
53. Dále bylo dne 10. 12. 2021 vydáno stavebním úřadem pod č. j. MUNP/2019/13958/ŽP/LJ stavební povolení na stavbu „Přeložka vodovodu SO 336“ a dne 26. 6. 2020 bylo stavebním úřadem vydáno pod č. j. KUKHK/24120/DS/2018-36 (TI) stavební povolení na stavbu „I/16 Nová Paka – obchvat“.
54. Žalobce napadá zejména rozhodnutí o změně a prodloužení platnosti územního rozhodnutí ze dne 30. 3. 2011, č. j. MUNP/2011/5741/SÚ/PN. Toto dle názoru žalobce nebylo vydáno v souladu s liniovým zákonem, nemohlo tak dojít k platnému prodloužení Územního rozhodnutí a všechna další rozhodnutí na Územní rozhodnutí navazující jsou z toho důvodu dle názoru žalobce nepravomocná, nezákonná a nepřezkoumatelná.

55. Žalobce tedy tímto žalobním bodem namítá, že Územní rozhodnutí je neplatné – jeho platnost s ohledem na výše uvedené nemohla být prodloužena, a tedy nebyly splněny podmínky vydání nyní přezkoumávaných rozhodnutí o vyvlastnění [Rozhodnutí o vyvlastnění 1) a Rozhodnutí o vyvlastnění 2)].
56. Dle ustanovení § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona platí, že: „*Územní rozhodnutí nepozbývá platnosti, bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebo nabyli-li v době jeho platnosti právních účinků souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru.*“
57. Vyvlastňovací úřady obou stupňů uvedly, že tuto námitku žalobce uplatňuje opakovaně, a to ve všech stavebních, tak i vyvlastňovacích, řízeních, kterých se účastní. Opakovaně na ni tedy bylo reagováno v tom smyslu, že Územní rozhodnutí pro stavbu vydal stavební úřad dne 8. 8. 2007. Následná změna a prodloužení tohoto Územního rozhodnutí byla vydána rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 30. 3. 2011, pod č. j. MUNP/2011/5741/SÚ/PN. Uvedeným rozhodnutím byla platnost Územního rozhodnutí prodloužena do 12. 9. 2014. V době platnosti Územního rozhodnutí, dne 8. 1. 2014, vydal stavební úřad stavební povolení, č. j. MUNP/2014/30/ŽP/IT, pro stavbu dvou stavebních objektů prováděných v souvislosti s realizací Stavby (na základě stejného Územního rozhodnutí, které totiž zahrnuje vícero stavebních objektů), s označením „I/16 Nová Paka, obchvat - otevřený odpad – stavební objekty SO 326 a SO 327“, které nabylo právní moci dne 5. 2. 2014 (dále jako „Stavební povolení 2014“). Platnost tohoto Stavebního povolení 2014 byla následně Stavebním úřadem dvakrát prodloužena, a to rozhodnutím ze dne 22. 1. 2016, č. j. MUNP/2016/669/ŽP/IT, a rozhodnutím ze dne 18. 1. 2018, č. j. MUNP/2018/1042/ŽP/IK. Poslední uvedené rozhodnutí je stále v platnosti, neboť již byla realizace stavebního objektu „SO 326“ zahájena. Zahájení realizace stavebního objektu SO 326 bylo stavebnímu úřadu oznámeno ke dni 19. 8. 2019. Z výše uvedeného vyplývá, že Územní rozhodnutí vydané v roce 2007 je i nadále platné, neboť jednak řádně nabylo právní moci (ačkoli žalobce uvádí opak) a jednak bylo následně prostřednictvím výše uvedených pravomocných správních rozhodnutí prodloužováno a udržováno v platnosti až do současnosti.
58. Žalovaný současně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že uvedený závěr o zachování platnosti Územního rozhodnutí podáním žádosti o stavební povolení v roce 2014 výslovně potvrzuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 4 As 12/2018-111, na který žalovaný v napadeném rozhodnutí přílehlavě odkázal: „...*Krajský soud, shodně jako i žalovaný, přitom zastával názor, že pro zachování platnosti územního rozhodnutí postačí, pokud v době jeho platnosti je podána žádost o stavební povolení, aniž je současně třeba, aby v téže době stavební povolení také nabylo právní moci. S tímto výkladem § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona se stěžovatelka neztotožňuje, neboť má za to, že v době platnosti územního rozhodnutí musí stavební povolení také nabyt právní moci. Se stěžovatelčím výkladem se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje a nepovažuje jej za správný. Souhlasí naopak s výkladem, který podali krajský soud i žalovaný a stavební úřad. Jakkoliv je nutno přiznat, že formulace použitá ve zmíněném zákonném ustanovení není úplně šťastná a precizní, lze k závěru vyslovenému krajským soudem i správními orgány obou stupňů dospět nejen logickým výkladem, ale též výkladem teleologickým. Uvedená právní úprava, o kterou se v souzené věci jedná, se v jazykovém vyjádření od předchozí (účinné do 31. 12. 2012) liší. Původně totiž zákonodárce vymezil platnost územního rozhodnutí negativně*

(územní rozhodnutí pozbývá platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel, nebo bylo-li stavební nebo jiné povoloovací řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí). Smysl a podstata věci však podle Nejvyššího správního soudu zůstala i v nové právní úpravě nezměněna, byť z jazykového hlediska je nyní otázka platnosti územního rozhodnutí vymezena opačně (tedy slovy, že územní rozhodnutí „nepozbývá platnosti“). Úmysl zákonodárce ponechat i při změněném jazykovém vyjádření právní úpravu z hlediska jejího obsahu a smyslu v podstatě bez zásadních změn lze dovodit z důvodové zprávy k zákonu č. 350/2012 Sb., kterým k novelizaci § 93 stavebního zákona došlo. Totiž důvodová zpráva k této změně neuvádí ničeho. Lze tak bez větších pochyb usuzovat, že úmyslem zákonodárce nebylo měnit oproti předchozí právní úpravě podstatu věci, nýbrž zákonodárce byl veden pouze snahou o „zpřesnění“ či snad „zjednodušení“ znění uvedeného ustanovení. I když lze polemizovat o tom, zda tato jazyková „úprava“ byla provedena dostatečně kvalitně z pohledu jejího budoucího výkladu, je dobře možné usoudit, že zákonodárce nehodlal z hlediska obsahového v otázkách platnosti územního rozhodnutí v případech, jako je i ten nyníjší, cokoliv měnit.

59. Tedy shodně, jako by tomu bylo i podle původního znění § 93 stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012, platí i nyní, že je-li v době platnosti územního rozhodnutí (zde v době dvou let od jeho právní moci, tj. do 9. 6. 2016) podána žádost o vydání stavebního povolení, pro zachování platnosti územního rozhodnutí jemu předcházejícího postačí, že toto stavební povolení v budoucnu, a to i po uplynutí dvou let od právní moci územního rozhodnutí, nabude právní moci. K tomu také v souzené věci došlo. Ostatně tento výklad je i logický. Přistoupil-li by kasační soud na výklad zastávaný stěžovatelkou, pak by právní úprava, řešící dobu platnosti územního rozhodnutí a zejména upravující případy, kdy po uplynutí doby nepozbývá územní rozhodnutí platnosti, neměla v podstatě žádný praktický význam; v případech žádostí o stavební povolení, na něž dopadá § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona, by nebylo třeba otázku platnosti územního rozhodnutí vůbec řešit. Platnost územního rozhodnutí by byla v podstatě konzumována pravomocným stavebním povolením. Obdobně jako krajský soud v napadeném rozsudku přistupuje k výkladu § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona i odborná literatura. Dovozuje, že „[ú]zemní rozhodnutí nepozbývá platnosti za stanovených podmínek. V první řadě jde o případy, kdy ve lhůtě doby platnosti územního rozhodnutí byla podána žádost o stavební povolení nebo o jiné obdobné rozhodnutí, které je povolovacím aktem pro daný záměr. Také v případě stavebního povolení není zachování platnosti územního rozhodnutí vázáno na jeho účinnost, neboť v praxi by to bylo často jen těžko realizovatelné. Pokud je žádost o stavební povolení podána v době platnosti územního rozhodnutí, lhůta se staví. To platí i v případě, že je podána neúplná žádost o stavební povolení.“ (srov. Průcha, P., Gregorová, J. a kol.: Stavební zákon. Komentář. Praha: Leges, 2017, s. 367; zvýraznění v textu přidáno Nejvyšším správním soudem). K právě uvedenému kasační soud doplňuje, že výklad, k němuž se kloní stěžovatelka, by v řadě případů mohl vést k tomu, že ač by stavebník třeba i bezprostředně po právní moci územního rozhodnutí, tedy v době jeho platnosti, podal žádost o stavební povolení, přesto by v důsledku nejružnějších okolností, které by ani sám nemusel mít možnost ovlivnit (např. obstrukce ze strany dalších účastníků stavebního řízení apod.), nakonec stavební povolení nenabýlo právní moci v době platnosti tohoto územního rozhodnutí. Tudiž by již práv z něj vyplývajících nemohl žadatel o stavební povolení využít. To jistě úmyslem zákonodárce nebylo. Pro zachování platnosti územního rozhodnutí tedy postačí, je-li v době jeho platnosti podána žádost o stavební povolení a toto stavební povolení

také následně, nerozhodno kdy, nabude právní moci. Teprve v případě, že by se stavební povolení nestalo v budoucnu pravomocným, územní rozhodnutí by v podstatě „zpětně“ pozbylo platnosti k poslednímu dni doby, na niž byla jeho platnost podle § 93 odst. 1 stavebního zákona stanovena. Nakonec zbývá dodat, že ke shodnému výkladu § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona se Nejvyšší správní soud přiklonil již v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 10 As 47/2017 - 48.“

60. Na výše uvedené akcentované závěry žalovaného, respektive Nejvyššího správního soudu nyní odkazuje i krajský soud v souvislosti s vypořádáním třetího žalobního bodu žalobce.
61. Žalobce dále v žalobě uváděl, že rozhodnutí navazující na Územní rozhodnutí a prodlužující jeho platnost nikdy nenabyla právní moci, neboť nebyla vydána v souladu s liniovým zákonem. Uvedená rozhodnutí, výše vypočtená a navazující na Územní rozhodnutí, jsou samostatně napadnutelná žalobou ve správním soudnictví, respektive žalobce proti nim mohl podat řádný opravný prostředek. Žalobce však tak neučinil, respektive nic takového netvrdí. Žalobcem volená konstrukce vedoucí k závěru, že dříve vydaná rozhodnutí nikdy nenabyla právní moci, neboť nebyla vydána v souladu se zákonem, nemůže obstát, to vše jen s ohledem na systém právní úpravy a možnosti nápravy rozhodnutí stanovené zákonem a tzv. presumpci správnosti a zákonnosti správního aktu.
62. Ve vztahu ke třem rozhodnutím, konkrétně pak jde o stavební povolení Městského úřadu Nová Paka ze dne 8. 1. 2014, č. j. MUNP/2014/30/ŽP/IT, na stavbu I/16 Nová Paka – obchvat – otevřený odpad SO 326 a SO 327, dále rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 22. 1. 2016, č. j. MUNP/2016/669/ŽP/IT, a ze dne 18. 1. 2018, č. j. MUNP/2018/1042/ŽP/IK, tedy rozhodnutí, kterými byla prodloužována platnost stavebního povolení ze dne 8. 1. 2014, žalobce tvrdí, že tato mu nebyla dosud doručena a tudíž dosud nenabyla právní moci. K této dílčí námitce krajský soud uvádí obdobné, jako posledně shora, a totiž, že i pokud by uvedená rozhodnutí nebyla žalobci doručena, může se proti nim bránit v postavení opomenutého účastníka postupem dle § 84 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, za splnění tam stanovených podmínek. I v takovém případě však platí, že k prodloužení platnosti Územního rozhodnutí (po jeho změně a současném prodloužení) došlo již podáním žádosti o stavební povolení (s následným předpokladem, že „někdy“ v budoucnu dojde k nabytí právní moci stavebního povolení).
63. Krajský soud však na tomto místě rovněž dodává, že posledně uváděná tvrzení žalobce jsou pro něj s podivem, neboť z úřední činnosti je mu známo, že v jiné své žalobě, vedené před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 49/2021, žalobce uváděl, že mu nebyla doručena pouze dvě rozhodnutí. Konkrétně rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 22. 1. 2016, č. j. MUNP/2016/669/ŽP/IT, a ze dne 18. 1. 2018, č. j. MUNP/2018/1042/ŽP/IK. Dále však v žalobě zmínil, že se s těmito rozhodnutími dle svých slov seznámil 3. 6. 2019 při nahlížení do spisu, proti těmto rozhodnutím podal dne 28. 10. 2019 odvolání, která byla zamítnuta jako opožděná – že by dále proti těmto rozhodnutím o odvolání podal žalobu, žalobce netvrdí a ani z dalších jeho procesních podání a jejich obsahu toto neplyne.
64. Nad rámec výše uvedeného však krajský soud zdůrazňuje, že i kdyby měl žalobce pravdu stran tvrzeného nenabytí právní moci zmíněných rozhodnutí, nemohla by mít tato skutečnost vliv na platnost Územního rozhodnutí. Jak judikoval Nejvyšší správní soud

ve výše uvedených rozhodnutích, stěžejní je, že (i) žádost o stavební povolení byla podána v době platnosti územního rozhodnutí, přičemž (ii) stavební povolení někdy v budoucnu – nikoliv však nutně v době původní platnosti územního rozhodnutí – nabude právní moci (je tedy vlastně nutné, aby posléze nedošlo k pravomocnému zamítnutí předmětné žádosti o stavební povolení). Pokud by v předmětné věci zmiňovaná rozhodnutí doposud nenabyla právní moci (z důvodu jejich tvrzeného neoznámení žalobci), pak taková okolnost v žádném případě neznamená, že napadená rozhodnutí právní moci již nikdy nenabydou (např. nedojde ke zhojení případné vady řízení). Lze tak shrnout, že po dobu řízení o včasné podané žádosti o stavební povolení je na územní rozhodnutí bezvýhradně třeba hledět jako na platné, jak vyplývá právě i z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 4 As 12/2018-111: „Pro zachování platnosti územního rozhodnutí tedy postačí, je-li v době jeho platnosti podána žádost o stavební povolení a toto stavební povolení také následně, nerozhodno kdy, nabude právní moci. Teprve v případě, že by se stavební povolení nestalo v budoucnu pravomocným, územní rozhodnutí by v podstatě zpětně pozbylo platnosti k poslednímu dni doby, na niž byla jeho platnost podle § 93 odst. 1 stavebního zákona stanovena.“

65. Předmětná argumentace žalobce tak není důvodná – i v případě žalobcem namítané situace by totiž bylo na Územní rozhodnutí třeba bezvýhradně pohlížet jako na platné, a to na základě výše uvedené judikatury vzhledem k dosud pravomocně neskončenému (probíhajícímu) řízení o žádosti o prodloužení platnosti Územní rozhodnutí, resp. o vydání stavebního povolení k žádosti z roku 2014 (respektive žádosti k prodloužení jeho platnosti). Vlivem postupného prodloužování platnosti pravomocného Územního rozhodnutí, na které navázalo vydání stavebního povolení z roku 2014 pro stavební objekt „SO 326“, jehož stavba byla následně zahájena (a ke dni 19. 8. 2019 řádně oznámena stavebnímu úřadu), tak lze uzavřít, že Územní rozhodnutí je i nadále v platnosti, přičemž by v platnosti bylo i v případě tvrzeného (dosavadního) nenabytí právní moci předmětných (žalobcem uváděných) navazujících správních rozhodnutí z důvodu jejich tvrzeného neoznámení žalobci. Tato žalobní námitka je tak nedůvodná.
66. Pro úplnost krajský soud uvádí, že žalobce vznesl ještě dílčí žalobní námitku, a to u jednání soudu (na jednom z jeho tam předložených vyjádření), a totiž, že vyvlastnitel (společnost AGROCHOV STARÁ PAKA, a.s.) neprokázal veřejný zájem či dokonce veřejný zájem převažující nad právy vlastníka k jeho pozemkům, neboť účelu vyvlastnění bylo možné dosáhnout umístěním přeložky stávající stavby el. vedení na jiném místě. Toto žalobní tvrzení však bylo vzneseno až po uplynutí lhůty k uplatnění žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s., soud se proto touto dílčí a žalobcem nastolenou (byť ve velmi obecné míře) otázkou již nezabýval.

VII. Závěr a náklady řízení

67. S ohledem na shora uvedené krajský soud žaloby jako nedůvodné zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
68. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

69. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s., jak je uvedeno ve výroku IV. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. dubna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu